

Gábrriel József: Két szem szilva

„Utazások” az amerikai Naconxypanban

Gábrriel József képei az Izsák ÁMK Dús Galériájában

Úgy látszik, ebben a tavaszi szezonban csupa „hazajáró lélek” állított ki Zalaegerszegen. Közéjük tartozik Gábrriel József is, akik több mint tíz éve választotta – házasságkötése révén – új hazájául az Egyesült Államokat. Eddig Dallasban éltek, nemrég Louisiana államba költöztek. (Talán ennek a lecsapódása a Költözés című festmény, a kiürülő műteremről, letakart ablakokról, a cipekedő művész ajtón kilépő alakjával.) Időnként hazalátogatásai már-már megszokottan önálló tárlattal is együtt járnak, ez alkalommal az Izsák Imre Dús Galériájában láthattuk új képeit. Fehér képek – ezt a címet viseli a mostani kollekción, s valóban, a fehér sávok, rétegek, előtüremkedések, foltok sokkal meghatározóbbak, mint korábban. A festő megmaradt

európainak – ezt többször is hangsúlyozta – az amerikai környezetben. Jellemző, hogy felfedezte magának a 19. századi, romantikus hangulatokkal telített, pionírtelepes időszakot, a régies, már csak az emlékezetben és a történelemben létező helyzeteket, figurákat. S a maga sejtelmes, álomszerű technikájával ismét életre keltette őket. Érdekes volt megfigyelni: a klasszicizáló vonások mellett, időnként kollázsokkal vagy fakturális megoldásokkal is találkozunk. A régi Amerikát első sorban a tájképeken „éri tetten”, az Erőd rétegesen felépített képe például szép példa erre. Az udvarház belül, hasonló, a múltból itt maradt emlékek lenyomata. Az elmosódó kontúrokkal festett Hegyek, vagy a Sivntag szintén a természeti formák spirituális légkörét árasztja.

A Zöldeerdő – már nem európai jelenség, hanem a vadon, vagy a Téli fények a végtelen hómezők távolában felcsillanó város pislákoló fényeinek reflexe. Hasonló témájú Az éjszaka képei. Gábrriel mindig fogékony volt a finom részletekre, a tárgyak „lelkének” festői megjelenítésére. Két csendélete – a Két szem szilva és az Anziks – a harmónia miniatűr foglalata. Egyébként is kedveli a már-már miniatűr méretet, a könnyed, lazúros ecsetjárással megfestett portrékat, zsánereket. Újra láthatóak titokzatos női alakjai (Olvasó nő, Négykézláb, Kékszemű, Derengés, Tincsek) Szereti a kettős portét, az egymásba mosódó-olvasó körvonalak játékát. (Testvérek, Cifra). A kecses, vagy kihívó pózok, mozdulatok, tartás – ma is szerves része Gábrriel feminin festői látomásainak. A Halas kalap – egy kis szürreális mutatóvány (a mester ilyet is tud), a Rétegek az idő rétegei, más-más (élet)síkokban feltűnő figurákkal. Méretiben is feltűnő a XXX. – melyen szintén régies viseletű nők csoportja hódol valami titkos szertartásnak. Ruházatuk kantárja ismétli a három X-et, mintegy fenyegető jelként.

Gábrriel a fel-felvillanó fehér tónusokkal mozgalmassabbá tette képeit, de alapjában véve nem változott. További utazásra hív a maga, titkokkal, álmokkal, rejtelmekkel zsúfolt, gyöngyházszerű derengéssel telített Naconxypánjában, s mi nézők, szíves eleget teszünk az invitálásnak.

Részlet
Gábrriel József
kiállításából

